

MELDURIN

– Vit skulu minnast til, at tað eru tær føroysku kvinnurnar, sum hava lært børnini upp og lagt trúnnu niður í okkum, sigur Marjun í Kálvalið

Mynd: Álvur Haraldsen

bæði kvinnum og monnum í kirkjuligu tænastuni.

– Eg haldi, at um vit skulu taka tað í álvara við at út-breiða Guðs orð, so hava vit brúk fyri øllum góðum kreftum, bæði kvinnum og monnum, og eg haldi, at vit hava ikki ráð til ikki at brúka bæði kynini.

Marjun í Kálvalið hevur tosað seg heita og tað skilst á øllum brøgdum, at hennara stóra virðing fyri føroysku kvinnuni upp ígjøgnum tíðina er stór og hjartalig.

– Vit skulu minnast til, at tað eru tær føroysku kvinnurnar, sum hava lært børnini upp og lagt trúnnu niður í okkum. Tað er ikki av ongum, at vit syngja um, »tá omma meg tók á sítt knæ og lærði meg har fyrstu bøn, ið eg bað«. Føroysku kvinnurnar hava ikki bara lært okkum um kristindómin, men hava veruliga lagt Guðs orð niður í børnini, sigur Marjun, ið sjálf er vaksin upp í Kálvalið, sum var náðinsgarðurin, ið hoyrði til prestagarðin í Jansagerði.

– Eg eri vaksin upp hjá ommu og abba mínum í Kálvalið, har langomman eisini búði. Abbi doyði, tá eg var bara átta ára gomul, so omma og langomma settu sín stóra dām á míni barna-ár, sum kanska vóru merkt-

ar eitt sindur av einum gamaldags uppvøkstri, um vit kunnu siga tað so. Báðar dámdu væl at lesa og har vóru nógvar bókur og lesnaður annars í húsinum, so eg havi altíð lisið nógv. Og so løsu vit eisini lestur heima, og eg byrjaði sjálf at lesa sum smágenta, tá eyguni hjá teimum báðum gomlu ikki vóru so góð longur.

Hetta við at vera prestur hevur altso verið nakað, Marjun altíð hevur verið eitt sindur upptikin av, og hon minnst millum annað aftur á, hvussu hon fylgdi væl við, tá Elsa Funding bleiv fyrsti kvinnuligi prestur í Føroyum, umframt at Marjun sjálf hevur arbeitt í kirkju niðri og eisini hevur verið deknur í kirkjuni í heimbygðini, Miðvági.

– Eg veit ikki, um eg kann siga, at hetta beinleiðis hevur verið eitt kall, men eg havi verið øgiliga upptikin av at vera ein av teimum, sum kundi boða kristindómin og bioðkapin um Jesus Kristus. Og tað er nokk lagt niður í ein sum barn, tí hjá okkum vóru tað kvinnurnar, sum gjørdur tað, tí menninir vóru burturi, greiðir Marjun frá.

Modernað konservativ

Hetta við einum »gamaldags

» Eg gleði meg so til at koma í gongd, tí hetta er bara so spennandi. Her vesturi kenni eg sjálvandi tey, sum eg skal virka ímillum

uppvøkstri«, sum hon hevur nevnt, sæst kanska eisini í ein ávísan mun aftur í hennara hugburði til kirkjuna, men kortini ikki heilt, tí hon fevnir í sínum sjónarmiðum og hugsanum rættiliga víða.

– Ja, eg eri nokk tað, tú kanst kalla modernað konservativ. Eg vil siga, at eg eri konservativ upp á tann mátan, at man skal hava virðing fyri kirkjuni og gudstænastuni, og at ikki er neyðugt at broyta mátan, vit halda gudstænastu uppá, tí tá hámessan hevur yvirlivað í so nógv ár og ígjøgnum so nógvar rembingar og annað, so er tað, tí at hon stendur sterk. Upp á tann mátan eri eg kanska eitt sindur konservativ, sigur Marjun.

– Og tað eri eg kanska eisini, tá vit tosa um, hvussu tú kemur inn í eina føroyska kirkju, at har er friður, tøg

og móguleiki at fordjúpa seg. Ikki, sum tað til dømis kann upplivast í donskum kirkjum, har er so ræðuliga ófriðarligt í mun til hjá okkum, tí her er tað meira ein andakt í tí at fara í eina kirkju.

Men samstundis sum komandi vestmannaprestur vil halda fast við tað góða, gamla sereykennið fyri føroysku kirkjuna, er talan eisini um ein opinleika fyri, at tingini ikki altíð bara skulu gerast upp á tann gamla mátan.

– Eg haldi sjálvandi eisini, at tað er ordiliga stuttligt at hava barna-, ungdoms- og familjugudstænastur, eins væl og skrávugudstænastur, og eg eri eisini glað fyri at kunna hoyra Cohen í Kvívíkar kirkju og at hoyra tjørnuvíkingar syngja kingu. Eisini siggi eg nógv gott í hesum nýggja, at farið verður píla-

grímsferðir, at gera kretur og ymiskt sovorðið, tí tá hjúlini annars bara mala skjótari og skjótari, er tað gott við friði, sigur hon.

– Eg vil gjarna formidla kirkjuna sum eitt stað, har tú ert í friði við teg sjálvan og tín gud, og har tú merkir Guðs nærveru, umsorgan, nærleika og kærleika. Tað er eisini gott at merkja felagsskapin, sum vit eitt nú kunnu gera tað til tær serligu føstugudstænasturnar, sum eru um kvøldið og gjarna draga fólk í kirkju, sum kanska ikki so ofta annars eru har, tí har verður ofta ein drekkamunnur aftaná, tá vit kunnu prátta og vera saman og bara merkja felagsskapin.

Gleðir seg

Hóast tað ikki er fyrr enn um ein lítlan mánað, at Marjun í Kálvalið av álvara fer til arbeiðis sum prestur í Vestmanna, er framvegis nógv at fáa upp á pláss, so hon fer at hava sítt at siggja til fram til bæði vígluna og innsetingina.

– Enn eigi eg ikki kjóla og kraga, men tað fái eg, tí eg havi verið og tikið mát, sigur hon, samstundis sum hon enn einaferð undirstrikar, hvussu hon gleðir seg til at sleppa í gongd.

– Ja, eg gleði meg so til at koma í gongd, tí hetta er bara so spennandi. Her vesturi kenni eg sjálvandi tey, sum eg skal virka ímillum, og eisini kenni eg onkran í Vestmanna og Kvívík, men longur norðureftir skal eg læra nógv fólk at kenna. Eg havi eitt systkinabarn í Hósvík, men annars fari eg at mæta nógvum fólki, eg helst ikki havi møtt fyrr. Men tað er eisini nakað, sum ger hetta so spennandi og stuttligt at fara í holt við.

Prátið nærkast endanum, og tað merkist, at Marjun er full í orku og klár at fara til verka. Eisini merkist, at tað eru ikki so fá, ið vilja heilsa uppá og ynskja henni alt tað besta í kallinum sum sóknarprestur í Vestmanna, tí hon hevur úr at gera við at takka fyri vitjanir, gávur og heilsanir, og bráðliga vendir eisini ein av gestunum aftur, sum í ruðuleikanum hevði tikið skógvvarnar hjá onkrum øðrum, tá hann fór.

Um tað vóru skógvarnir hjá Marjun ella ikki, sigur søgan einki um, men tað skilst á øllum brøgdum, at hon er púra klár og væl ílatin at fara til verka – so skjótt sum kjólin og kragin eru upp á pláss...

hilmarmarjan@sosialurin.fo